

บทนำ

สายน้ำหวงเหออันคดเคี้ยวเลียวลดไหลระเร่ผ่านเมืองหลวงไปยังหมู่บ้านซินจีทางตะวันออก

หมู่บ้านซินจีเป็นเขตชุมชนเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำหวงเหออันเก่าแก่ยาวนาน รอบบริเวณเป็นผืนทรายยาวสุดลูกหูลูกตาและกออ้อดงใหญ่ไร้ขอบเขต ชาวบ้านในชุมชนจึงหาเลี้ยงชีพด้วยการสานเสื่อและจับปลา ผู้คนอาศัยอยู่บนผืนดินแห่งนี้กันอย่างสงบสุขมาหลายชั่วอายุคน

เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง สายน้ำในแม่น้ำหวงเหอยังคงไหลพัดพาตะกอนมาเช่นปกติ บรรดาชาวประมงนั่งเหยียดแหจับปลาอยู่บนเรือลำน้อยริมฝั่งแม่น้ำ ต่างหันร่างเหยียดแหไปมาเช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

เรือลำน้อยนับสิบลำทยอยพายกลับเข้าฝั่งหลังจากได้ปลาเต็มข้อง เหลือเพียงเรือไม่กี่ลำที่ยังได้ปลาไม่เท่าที่ใจต้องการจึงยังคงออกหาปลาต่อ พวกเขาไม่ทันสังเกตว่าระดับน้ำในแม่น้ำหวงเหอพลันสูงขึ้นเรื่อยๆ กระแส

คลื่นที่ซัดสาดเริ่มทวีความรุนแรง จนกระทั่งชาวบ้านที่อยู่บนฝั่งตะโกนเรียกพวกเขา...

"นี่ รีบเข้าฝั่งเร็วเข้า! แม่น้ำหวงเหอไหลบ่ามาแล้ว!"

บรรดาชาวประมงที่ยังอยู่บนเรือต่างเงยหน้าขึ้นมองตามเสียง แม่น้ำหวงเหอไหลบ่าอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้อย่างไร ยังไม่ถึงเวลามิใช่หรือ ช่วงเวลาน้ำขึ้นปีนี้จะมาเร็วถึงเพียงนี้ได้อย่างไร

ทันทีที่เหล่าชาวประมงหันไปมองทางด้านน้ำก็ได้เห็นคลื่นกำลังโหมซัดสาด ผิวน้ำเดิมที่เคยเรียบนิ่งกลับกลายเป็นคลื่นยักษ์สาดกระหน่ำ มีหน้าซ้ำกระแสน้ำยังซัดเรือของพวกเขาให้ออกห่างจากบริเวณจับปลามากขึ้นทุกที

"รีบเข้าฝั่งเร็วเข้า! รีบเข้าฝั่งเร็ว!"

กลุ่มชาวประมงที่ยังอยู่บนฝั่งน้ำต่างพากันส่งเสียงร้อง เรือน้อยต่างรีบทยอยพายเข้าฝั่งทีละลำๆ

ทว่าเรือลำหนึ่งในบรรดานั้นกำลังลากแหที่เพิ่งเหวี่ยงออกไป และได้พบว่าแหถูกอะไรบางอย่างในกระแสน้ำพันเกี่ยวไว้ ชาวประมงรีบเรียกให้ภรรยาของเขามาช่วย สองสามีภรรยาออกแรงดึงแหสุดกำลัง แต่พวกเขากลับถูกแหนั้นลากเข้าหาเกลียวคลื่น เวลาเพียงชั่วพริบตาคลื่นยักษ์พลันโหมซัดใส่ ทั้งคู่ดำดิ่งหายลงสู่สายน้ำ...

จีเสียงเป็นบุตรสาวคนโตของชาวประมงสกุลจิน ยามที่บิดามารดาออกไปจับปลา นางซึ่งเป็นลูกคนโตมักตื่นขึ้นมาเข้าครัวหุงหาอาหาร เก็บกวาดบ้านเรือนและดูแลน้องสาววัยเยาว์ทั้งสามของนางเสมอ

ครั้งที่หรือน้องสาวคนรองตื่นเช้า เด็กน้อยก็จะเข้ามาช่วยงานนางบ้าง นานๆ ทีฮั่วโค้น้องคนที่สาม และฟู่กู่ย่น้องคนสุดท้ายจึงจะมาช่วยงานนางบ้าง ทว่าส่วนใหญ่แล้วมักช่วยให้ยุ่งกว่าเดิมเสียมากกว่า

ถึงแม้สมาชิกทั้งหมดในครอบครัวของนางจะไม่ร่ำรวยเงินทอง ทว่าทุกคนก็พอใจในสิ่งที่ตนมี จนกระทั่งวันที่สายน้ำในแม่น้ำหวงเหอไหลท่วม ก่อนกำหนดได้พรากบิดามารดาของพวกนางไปอย่างไม่คาดคิด ครอบครัวที่เคยอยู่กันอย่างสงบสุขจึงไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ปีนั้นจีเสียงอายุได้เพียงสิบขวบ หรืออีกห้าขวบ ฮั่วโคและฟู่กู่ยก็เพิ่งจะเจ็ดแปดขวบเท่านั้น สี่พี่น้องผู้สูญเสียบิดามารดาไปอย่างกะทันหันตกอยู่ในสภาพไร้ที่พึ่งและไม่มีแม้แต่เงินจะฝังศพบิดามารดา พวกนางจึงยอมขายตัวเป็นบ่าวเพื่อนำเงินที่ได้ไปทำศพให้บิดามารดาตามคำเกลี้ยกล่อมและการจัดการของอาสะไ้ข้างบ้าน

ปีนั้น พวกนางสูญเสียบิดามารดา

ปีนั้น พวกนางสี่พี่น้องพลัดพรากจากกัน

ปีนั้น ชะตาชีวิตของพวกนางหักเหไปคนละทาง

ปีนั้น ในที่สุดก็ผ่านพ้นมาแล้วหลายปี...

7

ลมฝนผ่านพัด อากาศปลอดโปร่ง ท้องฟ้าสีครามสว่างสดใส
ที่ริมสระบัวในสวนดอกไม้หลังคฤหาสน์แขกกลิ่นหอมของมวลหมู่ไม้
ลอยอบอวลอยู่ในอากาศ สาวน้อยผู้หนึ่งกำลังนั่งอ้อยอิ่งทอดอารมณ์ ผมเปีย
ยาวทั้งสองข้างของนางทิ้งตัวลงบนหน้าอก ดวงตาคู่นั้นสดใสสุสกาว
ราวกับภาพวาด

นางในชุดดูไบไม้ร่วงสีเหลืองอ่อนกะพริบดวงตาใสแจ้วแสนสงบนิ่ง
คู่นั้น ประเดี๋ยวก็เงยหน้าน้อยๆ ขึ้นมองท้องฟ้าอันกว้างไกล ประเดี๋ยวก็ใช้
กิ่งไม้ชี้ตักๆ เขียนๆ ลงบนพื้น

สาวน้อยผู้นี้คือจินจีเสียง อายุสิบสี่ปี และลายมืองดงามที่นางขีดเขียน
ไว้บนพื้นนั้นก็คือคำว่าทรู้อี้ ฮัวโค ฟู่ก๊วย ชื่อของน้องสาวทั้งสามคนของนาง
จีเสียงยังจดจำใบหน้าของบิดามารดาได้อย่างชัดเจน
อากาศยามเช้าในวันที่แม่น้ำหวงเหอท่วมเมื่อสี่ปีก่อนเหมือนอากาศ

ในยามนี้ไม่มีผิด ท้องฟ้าสีคราม ไม่มีเมฆแม้แต่ก้อนเดียว ดูราวกับอากาศดี
 หนักหนา ทว่าทันใดนั้นพายุฝนก็กลับกระหน่ำเทลงมาอย่างน่าสะพรึง

ไม่กี่วันก่อนที่แม่น้ำหวงเหอจะท่วมนั้น ธรรมชาติได้ส่งสัญญาณ
 เตือนภัยไว้แล้ว สภาพอากาศแปรปรวนผิดปกติ ผุ่ลมพัดกันย้ายออกจากรั้ง
 มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ยังไม่ยอมสังเกตรับรู้ สุดท้ายจึงเกิดโศกนาฏกรรม
 ครั้งใหญ่ และทำให้ครอบครัวจินต้องพรากจากกันไปในเวลาอันรวดเร็ว

กาลเวลาล่วงเลยมา เพียงพริบตาเดียวบิดามารดาของนางถูกแม่น้ำ
 หวงเหอพรากชีวิตไปแล้วสี่ปี นางและน้องๆ ก็ถูกแยกจากกันมาแล้วสี่ปี
 เช่นกัน

การขายตัวเป็นปวาคือทั้งชีวิตของนาง นางรู้ว่าตนเองต้องยอมรับ
 ชะตากรรมที่จะต้องแก่ตายอยู่ในร้านเงินสกุลเผยแห่งนี้ นี่ละชะตากรรม
 ของปวาร์บใช้ แต่ถึงกระนั้นใจนางก็ยังโอบอุ้มความหวังที่จะได้พบเจอพวก
 น้องๆ อีกครั้ง และเพราะความหวังนี้เองที่ทำให้นางประคับประคองชีวิต
 มาได้จนปัจจุบัน

ไม่รู้ว่าพวกน้องๆ สุขสบายดีหรือไม่

ปีนั้นเจ้าฟู่กู่ย่น้อยเพิ่งอายุได้เจ็ดขวบเท่านั้น ตอนที่ฟู่กู่ย่น้องให้ไววาย
 เพราะถูกคนซื้อตัวไป หัวใจนางปวดร้าวไปทั้งดวง

จีเสียงเกลียดตัวเองนักที่ไม่สามารถปกป้องน้องๆ ได้ ซ้ำยังเป็นคนส่ง
 พวกนางให้จากไปทีละคนๆ กับมือตัวเอง ความเจ็บปวดเพราะพลัดพราก
 จากพี่น้องนั้นยังคงกดทับหัวใจนางอย่างรุนแรงจนทุกวันนี้...

พอคิดถึงตรงนี้หัวใจของนางก็ยื่นเข้าหากันอย่างกลัดกลุ้ม มีน้อยๆ
 ผลอกดอกดินแผ่นเล็กแบนที่ห้อยอยู่กลางหน้าอกโดยไม่รู้ตัว นางถอนใจเบาๆ

รู้สึกหนักหน่วงที่หัวใจราวกับเรือที่จมน้ำไว้เต็มลำ

หินแผ่นนี้คือสิ่งที่อาณัติที่เป็นเพื่อนบ้านทำให้พวกนางสี่พี่น้องก่อนที่พวกนางจะจากกันในปีนั้น แผ่นหินเล็กๆ ถูกสลักเป็นชื่อพวกนางแต่ละคน ทั้งยังเจาะรู ร้อยด้วยเชือกสีแดง และสวมใส่อยู่บนคอ เป็นเครื่องยืนยันความเป็นพี่น้องของพวกนางในวันข้างหน้า

ว่าพวกนางพี่น้องยังมีโอกาสได้พบกันอีกหรือ

ฝูงชนขวักไขว่รุมนาย ถึงแม้นางจะรู้น้องๆ ถูกขชายไปอยู่สกุลใด แต่กาลเวลาเปลี่ยนไปไม่ว่าอะไรก็เปลี่ยนแปลง พวกนางจะยังอยู่กับสกุลเดิมอยู่หรือ แล้วเจ้านายเหล่านั้นดีกับพวกนางหรือไม่

นางอยากรู้นัก

นางไม่เคยลืมพวกน้องๆ เลยแม้เพียงชั่วขณะจิต เพียงแต่นางไม่มีปัญญาจะออกตามหาพวกนาง นางเกลียดความไม่เอาไหนของตัวเองเหลือเกิน...

หยาดน้ำตาร่วงหล่นลงมาอย่างไร้สัมเสียด จีเสียดหลับตาลง พยายามหายใจเข้าลึกๆ ลองสงบจิตใจตัวเอง

ทุกครั้งที่คิดถึงวันที่ตัวเองกับน้องๆ ต้องแยกจากกัน หัวใจนางจะต้องเจ็บปวดร้าวร้าวทุกทีไป อารมณ์นั้นผ่านพ้นไปได้เมื่อไร ความปวดร้าวจึงพอจะทุเลาลงได้บ้าง นี่เป็นโรคของหัวใจ จำเป็นต้องให้ยาใจมารักษา ทว่า ยาใจตัวนั้นนางกลับไม่รู้ว่าจะต้องหาจากที่ไหน

เลิกคิดได้แล้ว คุณชายใหญ่ให้นางมาเก็บดอกบัวไปวาดภาพ นางจะต้องรีบเก็บดอกบัวแล้วรีบกลับห้องหนังสือ คุณชายใหญ่จะได้ไม่ต้องรอนาน...

"จินจีเสียด!"

พร้อมกันกับเสียงตวาดนั้น จีเสียดถูกผลักตกลงไปในสระบัวอย่าง

ไม่ทันตั้งตัว ไม่มีโอกาสแม้แต่จะต่อสู้ดิ้นรน

"ช่วย...ช่วยด้วย..." นางลอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่กลางสระบัว อ้าปากร้องขอความช่วยเหลือเสียงดัง

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นฝีมือใคร เป็นฝีมือของคุณชายชิงแน่นอน เพราะนอกจากเขาแล้ว ในคฤหาสน์นี้ก็ไม่มีใครที่จะร้ายกาจได้ถึงเพียงนี้อีก

แต่นางจะจมน้ำตายตอนนี้ไม่ได้ นางจะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อเจอหน้าน้อง ๆ นางจะต้องไม่...จะต้องไม่จมน้ำตายแบบนี้เด็ดขาด

"น้ำตายนัก! เจ้าว่าอย่าไม่เป็นหรือนี่" เผยชิงกระวนกระวายใจ เขาเพียงแค่มองนางเฉย ๆ ไม่ได้คิดจะเอาชีวิตนางเลยจริงๆ

"ช่วย..." หัวของจีเสียงจมลงไปใต้สระบัว

"บ้าจริง!" เผยชิงรีบกระโดดลงน้ำทันที

เขาควานหานางในสระบัวจนเจอก่อนจะชันร่างนางขึ้นฝั่งอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นดวงตาปิดสนิทราวกับคนสิ้นสติของนาง เขาก็แทบหยุดหายใจ

จีเสียง นาง...คงไม่ได้หมดลมไปแล้วใช่ไหม

สีหน้าเขาพลันขาวซีดในทันใด เขารีบลากนางไปยังบริเวณลาดเอียงของภูเขาจำลองข้างสระบัว

เขาจัดให้หัวของนางอยู่ในตำแหน่งต่ำ เท้าอยู่ในตำแหน่งสูง แล้วออกแรงกดลงบนหน้าท้องนาง

ทันใดนั้นน้ำจำนวนหนึ่งพลันพุ่งทะลักออกมาจากปากจีเสียง

"ขอบคุณสวรรค์!" เผยชิงถอนใจโล่งอก

นางไม่ได้เป็นอะไร ดีเหลือเกิน ดีเหลือเกิน ดีเหลือเกิน...

ที่ว่าเขากลับรู้สึกว่สภาพนางดูจะไม่ถูกต้องนัก
ตามหลักแล้วหากนางสลักน้ำที่กลืนลงไปออกมาสมควรจะฟื้น
ได้แล้ว แต่ว่านางกลับยังคงสลบไสลไม่ยอมตื่นทั้งที่ไม่ได้สลักน้ำออกมาอีก
เมื่อเขาลองตรวจลมหายใจของนางดู สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไปทันใด
ลมหายใจของนางรวรินมาก ใบหน้าก็ขาวซีดลงทุกทีๆ
แสงสว่างสาดลงบนมือเรียวเล็กนุ่มน้มของนางที่วางนิ่งอยู่ข้างตัว
เจ้าของ เพราะนางได้เป็นสาวใช้คนสนิทของคุณชายใหญ่สกุลเฉย นางจึง
ไม่ต้องทำงานหนักแรงแเหมือนบ่าวทั่วไป มือของนางจึงได้ละเคียดอ่อนงดงาม
เช่นนี้ ทว่ามือขาวผ่องบอบบางของนางคู่นั้นในเวลานี้กลับทำให้เขารู้สึก
หวั่นใจเสียเหลือเกิน

จะปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้ ชินปล่อยนางไว้นานกว่านี้ นาง
จะต้องตายแน่ๆ...

เขาลังเลอยู่พักใหญ่ก่อนจะตัดสินใจอย่างเด็ดขาด
ถึงแม้นางจะเป็นสาวเป็นนาง แต่ขณะนี้ความเป็นความตายเท่ากัน
เขาไม่มีเวลาจะมาสนใจเรื่องเส้นแบ่งชายหญิงแล้ว

เขาค้อมตัวลงผายปอดให้นางแบบปากประกบปาก ในสมองไม่มี
เจตนาเป็นอื่นแม้แต่น้อย ทั้งหัวใจหวังเพียงแค่ว่าจะช่วยชีวิตนางให้ได้

หลายปีที่ผ่านมานี้ เขามักคอยรังแกนางอยู่เสมอ ครั้งไหนอารมณ์ดีก็
แกล้งนางเล่นๆ ครั้งไหนอารมณ์เสียก็ระบายโทสะกับนาง

เดิมทีเขาคิดว่านางจะเหมือนกับบ่าวรับใช้คนอื่น ๆ ทั่วไป ประเดี๋ย
ก็คงรีไปฟ้องท่านป่า แล้วเขาก็จะได้ทะเลาะกับคนพวกนั้น นั่นคือสิ่งที่เขา
ต้องการ

ที่ว่าจีเสียงกลับไม่เคยนำพฤติกรรมเลวร้ายของเขาไปฟ้องท่านป้าเลยสักครั้ง เขาจึงเริ่มรู้สึกดี ๆ กับนาง ทั้งที่แต่ก่อนมักคอยแกล้งนางเพราะขี้ดตาเสมอ วันใดไม่เห็นหน้านาง ร่างกายเขาจะรู้สึกผิดปกติไป จะต้องหาเหตุมาแกล้งนางให้ได้

เมื่อครู่นี้เขามองมาจากไกล ๆ เห็นนางนิ้วหน้าปวดใจ นางคงกำลังคิดถึงบรรดาน้องสาวของนางอยู่เป็นแน่ เขาเพียงแค่อยากจะเบนความสนใจนางเท่านั้น ทว่าคิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่านางจะว่ายน้ำไม่เป็น

นางเป็นบุตรสาวของครอบครัวชาวประมงในหมู่บ้านชินจีมิไซหรือชาวบ้านในหมู่บ้านชินจีล้วนมีชีวิตกับสายน้ำทั้งนั้น หรือถ้าจะพูดให้เกินจริงหน่อยก็คือแม้แต่สุนัขในหมู่บ้านนั้นก็ยิ่งว่ายน้ำเป็น เช่นนั้นแล้วนางจะว่ายน้ำไม่เป็นได้อย่างไร

น่าตายนัก! มาคิดเรื่องนี้เอาตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ถ้าหากนางต้องตายไปเพราะเขาจริงๆ เขาจะไม่มีวันให้อภัยตัวเองเลย เขาจะกระโดดน้ำตายไปพร้อม ๆ กับนางนี่ล่ะ!

ถึงอย่างไรคดีหาสน์แห่งนี้จะมีเขาอยู่หรือไม่ก็ไม่ต่างกันอยู่แล้ว ไม่มีใครสนใจว่าเขาจะอยู่หรือไป เขายินดีจะไปยมโลกเป็นเพื่อนนาง ตามไปปกป้องนาง!

ขณะที่กำลังคิดเหลวไหลด้วยความห่วนวิตกนั้น เขาพลันรู้สึกถึงการตอบสนองของนาง

ลมหายใจของนางค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นทีละนิด เขารับผลออกจากริมฝีปากนางอย่างร้อนรน

จีเสียงลืมหูลืมตาขึ้นช้า ๆ ภาพแรกที่สะท้อนเข้ามาในดวงตาคือสีหน้า

อันแสนร้อใจของเผยซิง คิ้วเข้มของเขาขมวดแน่น ดวงตาของเขา
ฉายแววร้อรอนและกระวนกระวายใจอย่างที่ไม่เคยปรากฏบนใบหน้ามาก่อน

นี่นางชู่คุณชายนิสัยเสียผู้นี้ได้สำเร็จหรือนี้

ดูท่าแล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้น

ขอบรั้งแกนางดีนัก เขาสมควรได้รับบทเรียนบ้าง มิฉะนั้นก็รับรอง
ไม่ได้ว่าเขาจะไม่คิดลู่ไม้มาแกลังนางจนขวัญหนีดีฝ่ออีก ถ้าเกิดเขาทำร้าย
นางจนถึงตายโดยที่ยังไม่ได้พบหน้าพวกน้องๆ ขึ้นมาจริงๆ เช่นนั้นก็
ไม่ยุติธรรมแล้ว

"บ่าว...เกือบจะตายแล้ว..." นางไอสองสามครั้ง ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งช้าๆ

ดวงตาของเผยซิงเต็มไปด้วยความละอายใจอย่างที่ไม่เห็นได้ไม่บ่อยนัก

"ข้าขอโทษ ข้าไม่ได้ตั้งใจ"

จีเสียงย่นคิ้วมองเขาอย่างเคร่งขรึม "คุณชายซิง ถึงแม่ท่านเป็นเจ้านาย
แต่ท่านก็เกือบทำร้ายบ่าวถึงชีวิต จะให้แล้วกันไปเช่นนี้ไม่ได้หรอกเจ้าคะ"

เผยซิงมองนาง เด็กสาวผู้นี้ประหลาดนัก "เช่นนั้นก็ได้ ไหนเจ้าลอง
ว่ามาสิว่าข้าต้องทำอะไรเจ้าจึงจะยอมให้อภัย"

ไม่ว่าเจตนาที่แท้จริงของเขาจะเป็นเช่นไร แต่เรื่องที่เขาทำร้ายนาง
จนเกือบตายก็เป็นความจริง ชายชาติทหารอกสามศอก กล้าทำย่อมกล้ารับ
นางเองก็อดทนกับสภาพเบียดเบียนมาหลายปีแล้ว เขายังต้องกลัวเงื่อนไข
ของนางอีกหรือ

"ถ้าบ่าวออกไปแล้วคุณชายซิงจะยอมทำหรือเจ้าคะ" จีเสียงจ้องเขา
ขนตาวางอนกะพริบพริบๆ

ใบหน้ารูปไข่แสนอ่อนหวานของนางทำให้ใจเขาเต้นตึกตัก แวดตา

จริงจังที่จ้องเขม็งมานั้นก็ทำให้เขายอมศิโรราบ

เขากระแอม พยายามไม่สนใจหัวใจที่เต้นรัวผิดปกติ เอ่ยปากตอบนางเสียงกระด้าง "ไม่ว่าเจ้าจะสั่งอะไร ข้าก็จะทำตามที่เจ้าสั่งทั้งนั้น พอใจหรือไม่"

ถึงแม้นางจะเป็นเพียงบ่าวรับใช้ ทว่าเมื่อนางทำท่าเคร่งขรึมจริงจัง เขาก็ไม่กล้าต่อกรด้วย กลับสงบเสงี่ยมลงไปเสียอย่างนั้น นี่เห็นทีจะเป็นอย่างที่เขาเรียกกันว่าแพ้ทางกันกระมัง

"เช่นนั้นก็ขอให้คุณชายชิงตั้งใจฟังให้ดี..." ใบหน้าเล็กๆ ของจีเสียง ชิ่งขัง ดวงตาสุกสกาของนางคู่นั้นจ้องมองเขาไม่ยอมกะพริบ "บ่าวขอให้คุณชายชิงกระโดดลงไปในสระบัว และห้ามลอยขึ้นมาจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากบ่าว"

อะไรนะ เขาฟังผิดไปใช่ไหม

เผยชิงตะลึงตาค้างไปครู่ใหญ่ ทว่าทันใดนั้นก็กลับคลี่มสดใสออกมา ดีนี่! สาวน้อยผู้นี้คิดจะใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่งกับเขา คิดจะให้เขาล้มรสชาติความหวาดกลัวเวลาจมอยู่ใต้น้ำ ช่างไม่รู้เอาเสียเลยว่าเรื่องใต้น้ำนี้เขาเก่งเป็นที่หนึ่ง ลองให้เขาได้แก่งขุ่นนางสักที นางจะได้เป็นกังวลเรื่องของเขาบ้าง!

"ได้!" เขาเหลือบมองนางอย่างมีเลศนัย น่าสนุกนัก "ข้าทำตามคำสั่งเจ้า!"

เขาลุกขึ้นพรวด หันหน้าไปทางสระบัว สูดหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ ไม่ทันไรร่างทั้งร่างก็จมหายไปใต้น้ำ

ผิวน้ำกระจายตัวเป็นวงคลื่น ทว่าเพียงครู่เดียวก็กลับมาเรียบนิ่ง

เหมือนเดิมราวกับไม่เคยมีระลอกคลื่นใดๆ มาก่อน

จีเสียงมองภาพนั้นอย่างตกตะลึง ครูใหญ่ผ่านไปก็ยังไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ บนผิวน้ำ หัวใจนางพลันเต้นแรง รู้สึกสังหรณ์ใจขึ้นมาอย่างประหลาด

ไม่ เป็นไปไม่ได้ คุณชายชิงเป็นมังกรได้น้ำ นางยังเคยได้ยินพวกคนงานในคฤหาสน์พูดกันอยู่เลยว่าระหว่างการแข่งเรือมังกรประจำเทศกาลไหว้บ๊ะจ่างปีที่แล้ว ฝนฟ้าแปรปรวน พายุฝนตกลงมาอย่างกะทันหัน เรือมังกรสองลำชนกันพลิกคว่ำ คุณชายชิงไม่เพียงเป็นคนแรกที่ว่ายน้ำขึ้นมาจากได้น้ำเท่านั้น แต่เขายังช่วยคนอื่นอีกสี่สิบกว่าคนเพียงลำพัง เบื้องหน้านางเป็นเพียงสระบัวเล็กๆ เขาจะต้องไม่เป็นไร ไร้อันแล้ว เขาจะต้องไม่เป็นไร

นับเลขถึงห้าสิบแล้วค่อยเรียกเขาแล้วกัน ในเมื่อตั้งใจจะให้บทเรียนกับเขา นางจะต้องไม่เรียกเขาเร็วเกินไปนัก

"...สิบเจ็ด สิบแปด สิบเก้า..." ปากก็นับไป ตาก็คอยเพ่งอยู่ที่ผิวน้ำ หัวใจเต้นเสียงดังอย่างบ้าคลั่ง

เขาคงจะไม่เป็นไรกระมัง คงไม่กระมัง

บ้าจริง ทำไมนับมาตั้งนานแล้วเพิ่งจะถึงยี่สิบ

เขาจะต้องไม่เป็นไร จะต้องไม่เป็นไร นางเฝ้าบอกตัวเองเช่นนี้

"...สามสิบแปด สามสิบเก้า..." สวรรค์! นางนับต่อไปไม่ได้แล้ว บนผิวน้ำไม่มีแม้แต่รอยคลื่น หรือว่าเขา...หรือว่าเขาเป็นอะไรไปแล้ว

"คุณชายชิง! ขึ้นมาได้แล้ว! ขึ้นมาได้แล้วเจ้าค่ะ!" นางพลันตะโกนเสียงดังใส่สระบัว

ไม่มีการตอบสนองใดๆ

"คุณชายชิง! ขึ้นมาได้แล้ว! คุณชายชิง! ขึ้นมาได้แล้ว! คุณชายชิง!
ขึ้นมาได้แล้ว!" นางตะโกนเร่เงาเข้าไปซ้ามาอยู่หลายครั้ง

ผิวน้ำในสระยังคงสงบนิ่งไร้การเคลื่อนไหว

ใจนางเริ่มหดหู่ รู้สึกหวาดวิตกกระวนกระวาย

ถึงแม้คุณชายชิงจะชอบกลั่นแกล้งรังแกนาง แต่โทษทัณฑ์นั้นก็
ไม่ร้ายแรงถึงตาย นางรู้ดีว่าที่เขาทำตัวประหลาดพิลึกเช่นนั้นเป็นเพราะ
ไม่มีใครห่วงใยเขา ไม่มีใครสนใจเขา

ที่จริงแล้วเขาไม่ได้เป็นคนเลวร้ายเลย ทุกครั้งที่ออกไปเที่ยวเตร่
ข้างนอก เขาจะต้องซื้อขนมเกล็ดหิมะของโปรดของนางมาฝากทุกครั้ง
แม้ว่าจะไม่ได้มอบให้นางกับมือและไม่ได้บอกว่าซื้อให้นาง แต่สุดท้ายขนมก็
ถึงมือนางเสมอ...

พอคิดถึงตรงนี้ หัวใจนางก็บีบตัวแน่น

โอ...นางไม่ควรใช้คำสั่งเช่นนี้มาคร่ำขีชีวิตเขาเพียงเพราะต้องการให้
บทเรียนเขาเลย...

"คุณชายชิง! รีบขึ้นมาเถอะเจ้าคะ! บ่าวขอร้องให้ท่านรีบขึ้นมา!"
เสียงตะโกนช่วงท้ายของนางเริ่มสั้นเครือ ตาคู่โตเจ้เงงไปด้วยน้ำตา

ทว่าผิวน้ำยังคงปราศจากการเคลื่อนไหว

"คุณชายชิง..." นางร้องให้พุ่มพ่ายอย่างหวั่นวิตก เมื่อคิดว่าบิดามารดา
ก็จากนางไปเพราะน้ำเหมือนกัน ร่างทั้งร่างของนางก็สิ้นระริก ไม่อาจควบคุม
ตัวเองได้อีกต่อไป

"คุณชายชิง ท่านอย่าตายนะ ท่านอย่าตาย..." นางกรีดเสียงร้องให้
อย่างทั้งร้อนรน เสียใจ และเจ็บปวด "บ่าวไม่ยากให้ท่านตายจริงๆ ได้โปรด

ขึ้นมาเถิดเจ้าคะ ป่าวจะยอมทำตามที่ท่านต้องการทุกอย่าง ทำตามที่ท่านต้องการทุกอย่าง..."

ทันใดนั้นเผยซิงก็พลันผุดขึ้นมาเหนือน้ำราวกับเล่นกล

ผมดำสนิทของเขายุ่งเหยิง ในปากคาบตันอ้อไว้ เขาปาดน้ำบนหน้าทึ่งมองนางด้วยใบหน้าที่งมกึ่งขมกึ่งขี้

จีเสียงที่นำตานองหน้ากะพริบขนตาเปียกชุ่มปริบๆ แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

เขาไม่เป็นไร? ไม่เพียงแต่ไม่เป็นไร มีหน้าซำยังกำลังขี้ม?

"เมื่อครู่เจ้าพุดว่าขอเพียงข้าขึ้นมา เจ้าจะยอมทำตามที่ข้าต้องการทุกอย่างใช่หรือไม่" เผยซิงยึดแขนขาคลายเส้นอย่างสบายอารมณ์อยู่กลางสระก่อนจะเดินขึ้นมาบนฝั่งอย่างใจเย็น

เขายืนอยู่ตรงหน้านาง ประจันหน้ากับนาง มองเห็นประกายน้ำตาแวววาวที่ปรากฏอยู่ในดวงตาเปียกชื้นของนาง นั่นเป็นน้ำตาที่นางหลั่งเพื่อเขาหรือ แต่ไม่ว่าจะใช่หรือไม่ก็ทำให้ใจของเขาหวนไหวแล้ว

จีเสียงมองเขาสองข้างๆ ยังไม่หายตกตะลึงที่เห็นเขาปรากฏตัวอย่างฉับพลัน

ดูเหมือนว่าปีนี้เขาจะสูงขึ้นอีกแล้ว รูปร่างเขาผอมบางสูงโปร่ง ใบหน้าปรากฏแววถือดีอย่างคนวัยหนุ่มที่คึกคะนอง ดวงตาดังบอกทั้งประกายความกล้าหาญ ความเย่อหยิ่ง และความดีอัน บุคลิกท่าทางรักสนุกไปวันๆ

เขาแตกต่างจากนายท่านอย่างสิ้นเชิง

จีเสียงเคยได้ยินพวกแม่มนมพุดกันว่าคุณชายซิงกับมารดาของเขา

เหมือนกันราวกับแกะ มารดาของเขาก็มีรูปโฉมที่งดงามและหยิ่งทะนง เช่นเดียวกับเขา เพราะเหตุนี้เองนางจึงรับไม่ได้ที่ถูกนายท่านชื่นใจ ถึงแม้จะได้รับตำแหน่งเป็นถึงสุหิณรอง ทว่านางก็กลับตรอมใจตายหลังจากให้กำเนิดเขาเพียงไม่กี่ปี

หลังจากที่สุหิณรองจากไป คุณชายชิงก็ดูจะกลายเป็นเด็กกำพร้า ไร้บิดามารดา แม้ว่าเขายังคงอยู่ดีกินดี แต่กลับไม่มีใครห่วงใยเขาอย่างจริงจังสักคน

สุหิณใหญ่เป็นคนอารมณ์หึงหวงรุนแรง นางไม่เพียงปล่อยทิ้งคุณชายชิงไว้อย่างโดดเดี่ยว แต่นางยังไม่อนุญาตให้นายท่านเข้าใกล้เขาด้วย และนายท่านเองก็วางตัวชัดเจนว่าไม่สนใจคุณชายชิงเลยแม้แต่น้อย

นอกจากนี้ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาสกุลเฉยก็ยอมรับเพียงภรรยาเอกไม่ใช่ภรรยารอง อวูโสไม่ใช่อ่อนเยาว์ บุตรชายไม่ใช่บุตรสาว สุหิณผู้เฒ่าซึ่งยังมีชีวิตอยู่ยึดติดกับสายเลือดเหนือสิ่งอื่นใด นางยอมรับเพียงบุตรชายคนโต ซึ่งเกิดจากสุหิณใหญ่ลูกสะใภ้ผู้มีชาติกำเนิดสูงส่งเท่านั้น ส่วนคุณชายชิงและคุณชายเว่ยผู้เกิดจากสุหิณสามนั้นไม่ได้อยู่ในสายตานางเลยแม้แต่น้อย นั่นทำให้คุณชายชิงยิ่งกลายเป็นคนไร้ค่าสำหรับคุณชายชิงแห่งนี้มากยิ่งขึ้น

ทว่า...นางเหลือบตาขึ้นมองพิจารณาชายหนุ่มผู้องอาจและงามสง่า เบื้องหน้าอย่างเงียบๆ

การเลือกปฏิบัติของคนเหล่านั้นไม่อาจกลบรัศมีเจิดจ้าของเขาได้เลย เขาโดดเด่น เข้มแข็ง และเฉียบแหลมกว่าคุณชายใหญ่ผู้ได้รับความรักอย่างท่วมท้นมากนัก คิ้วคมเข้มและดวงตาเปล่งประกายองอาจกล้าหาญคู่นั้น ทำให้บรรดาสาวใช้ทั้งหลายเพื่อฝันมาหลายต่อหลายคนแล้ว

"เจ้าเป็นอะไรไป ตกตะลึง? หรือว่าอึ้ง? หรือเพราะเห็นข้ายังมีชีวิต อยู่เลยดีใจจนพูดอะไรไม่ออก?" เผยชิงมองนางอย่างพอกพอกใจ

จีเสียงพยายามรวบรวมสติ แม้ว่าเขาอยู่ใกล้นางแค่อ้อม ทว่านางก็ยังไม่รู้สึกไม่วางใจ "คุณชายชิง ท่านไม่เป็นไรจริงๆ หรือ"

ดวงตาของเผยชิงเต็มไปด้วยแววขบขัน

จีเสียงคนดี! เพราะนางเป็นคนยอมคนเช่นนี้อย่างไรเล่า เขาถึงได้หลงใหลนางมากขึ้นทุกวันๆ หากเป็นผู้หญิงคนอื่นแล้วละก็ น่ากลัวว่าตอนนี้คงจะโมโหลงไม้ลงมือกับเขาไปแล้ว ไหนเลยจะยังเป็นห่วงเป็นใยเอ่ยถามเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานเช่นนี้

"ข้าไม่เป็นไร ไม่เป็นอะไรแม้แต่นิดเดียว" เขายิ้มสดใสมองนาง "เมื่อครู่เจ้าบอกว่าขอเพียงข้าขึ้นมา เจ้าจะยอมรับปากข้าทุกอย่าง เจ้าเป็นคนพูดเอง ห้ามบิดพลิ้วเด็ดขาด"

"เฮ้อ" จีเสียงถอนหายใจ ตาคู่โตกะพริบพริบๆ

ถูกต้อง รูปโฉมเลิศล้ำเป็นหนึ่งในเขาช่างมีเสน่ห์ดึงดูดใจ ท่าทางสบายๆ ไม่จริงจังเช่นนั้นก็ชวนให้หลงใหลเคลิบเคลิ้ม ทว่าเขายังติดนิสัยรักสนุกอยู่มาก และก็ยังมีความเป็นเด็กอยู่มากเช่นกัน

"เจ้าคะ บ่าวพูดแล้วไม่คืนคำ คุณชายชิงต้องการให้บ่าวทำอะไรเชิญสั่งมาได้เลยเจ้าคะ!" นางตอบอย่างยอมจำนน

ดวงตาของเผยชิงเปล่งประกายขึ้นมาในทันใด

เขาดึงนางเข้าหาแผ่นอกตัวเอง ก้มหน้าลงมองดวงหน้าบริสุทธิ์งดงามของนาง

เขาพูดยิ้มๆ "ขอเรียกห้องของข้าก็คือ...เจ้า จินจีเสียงจะต้องแต่งงาน

เป็นภรรยาเอกของข้าผยองชิง!"

พวกเขาเพิ่งจะผ่านประสบการณ์ 'การจากลา' ร่วมกันมา เมื่อเห็นนางไถ่จะตาย ความคิดในสมองก็บอกเขาว่าเขาเองก็ไม่อยากมีชีวิตอยู่เช่นกัน เขาจึงตระหนักได้ว่าแท้จริงแล้วเขาใส่ใจนางมากกว่าที่ตัวเองคิดไว้มากนัก

บางทีนางอาจจะเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวบนโลกนี้ที่เขารู้สึกสนใจก็เป็นได้!

"คุณชายชิง..." ดวงตาของจีเสียงที่เหลือบขึ้นมองเขาอย่างตื่นตะลึง พลันสะท้อนเข้ามาในดวงตาแวววาวของเขา

บ้าจริง! เขาขอให้นางทำเช่นนี้ได้อย่างไร!

นางไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะเรียกร้องสิ่งที่เหนือความคาดหมายเช่นนี้ นางไม่เคยคิดเลยจริงๆ...โอ! นี่เป็นเรื่องจริงหรือว่าเป็นแค่หนึ่งในเรื่องเล่นสนุกของเขา

"รับปากข้า..." น้ำเสียงของผยองชิงอ่อนลง "นอกจากข้าแล้ว เจ้าห้ามแต่งงานกับคนอื่น"

"คุณชายชิง กรุณาระวังคำพูดด้วย อย่าพูดจาเหลวไหลเช่นนี้อีก!" หัวใจของจีเสียงเต้นไม่เป็นสำ นางวุ่นวายใจจนนึกอยากจะทำอะไรสักอย่างออกไปนัก

ท่าทางเอียงอายและใบหน้าแดงก่ำของนางทำให้เขารู้สึกอ่อนนุ่ม ไม่อาจห้ามใจตัวเองได้อีกต่อไป เขาโอบเอวนางแน่นขึ้น ไม่เปิดโอกาสให้นางขยับขึ้น

ให้ตายเถอะ! นางงามกว่าที่เขาคิดไว้เสียอีก เมื่อได้มองนางไถ่ๆ เช่นนี้ เขาเห็นได้ถึงขนตาเป็ยกขึ้นของนางที่กำลังขยับอย่างวุ่นวาย

ด้านหน้าเขาคือริมฝีปากชุ่มชื้นสีแดงสด แก้มทั้งสองของนางแดงก่ำ
ราวกับเปลวไฟ งดงามเหนือกว่าสีสันของเครื่องสำอางใดๆ เขาอยากจุมพิต
ริมฝีปากนางเหลือเกิน...

การกระทำของเขาไ้เท่าความคิด เขาก็มหันหน้าลงจุมพิตริมฝีปาก
อ่อนนุ่มของนาง

จี๋เสียงตื่นรนด้วยความตกใจกลัว ร่างนางสั่นระริก

เขาดูดีมีริมฝีปากนางตามอำเภอใจ ไข้ปากเขาเปิดปากนางออกก่อน
จะหยอกล้ออย่างเอาแต่ใจ ทั้งยั่วเย้า เข้าครอบครอง มอบจุมพิตที่ยาวนาน
ไม่จบสิ้น ร่างนางร้อนผ่าว จุมพิตดีมีด้าแสนหวานทำให้ใจนางเต้นแรง

ที่ว่าเขาเป็นถึงคุณชายรอง นางจะปล่อยให้เขาทำแบบนี้กับนางไม่ได้...
นางผลักเขาออกทันใด หัวใจเจ็บระบม น้ำตาไหลริน

"กรุณาให้เกียรติป่าวด้วย แม้ป่าวจะเป็นเพียงสาวรับใช้ แต่ก็ไม่ใช่
คนที่ท่านจะข่มเหงได้ เหตุการณ์ในวันนี้...เหตุการณ์ในวันนี้ป่าวจะถือเสีย
ว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แล้วก็ขอท่านกรุณาอย่าทำเช่นนี้อีก!"

พูดจบนางก็หมุนร่างวิ่งจากไปโดยไม่หันมามองอีก

เผยซิงยังตะลึงค้างอยู่กับที่ คิ้วเข้มขมวดมุ่นเข้าหากัน

เขาไม่เข้าใจจริงๆ นี่ไม่ใช่เรื่องดีหรือหรือ ทำไมนางต้องโกรธด้วย
หรือนางเข้าใจอะไรผิดไป

ไม่เป็นไร เพราะถึงอย่างไรเขาก็คิดจะจริงจ้งกับนางอยู่แล้ว เขาจะต้อง
หาโอกาสปรับความเข้าใจกับนางให้ได้ ทว่าวันนี้...เขาแะะริมฝีปากตัวเอง
เมื่อคิดถึงความนุ่มนวลอ่อนหวานของริมฝีปากนาง มุมปากเขาก็คลุ้ม

อันที่จริงชีวิตของเขาก็ไม่ถึงกับจิตซิดไร้รสชาติไปเสียหมด จี๋เสียง...

คือความมั่งคั่งในหัวใจเขา ถ้าหากถึงวันหนึ่งวันที่เขาถูกบีบให้ออกจาก
คฤหาสน์ไปแล้ว เขาจะพานางไปด้วยแน่นอน จะไม่ยอมทิ้งนางไว้ให้
เผยเหวินเต๋ิตขาด

เวลานี้เขาเริ่มจะเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้วว่าเหตุใดมารดาของเขาถึงปล่อยให้
ร่างกายตัวเองให้ทรุดโทรมลงจนกระทั่งลาโลกนี้ไปทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าเขา
ยังเล็กมากและยังต้องการคนดูแล

ท่านแม่คงไม่ได้รักท่านพ่อเลยแม้แต่หน่อย คินวันที่ไร้ซึ่งความหวัง
เช่นนั้นคงขมขื่นมากสำหรับนาง นางถึงได้ยอมทิ้งเขาซึ่งยังเยาว์วัยแล้วจาก
โลกนี้ไปอย่างไม่มียังกลับ

เขาเกลียดบิดาที่ขี้ใจมารดาหรือไม่

คำตอบของคำถามนี้ขัดแย้งกันเอง ถ้าหากไม่มีบิดาแล้ว เขาจะ
เกิดมาได้อย่างไร

แต่หากบิดาของเขามอบความรักให้เขาบ้างหลังจากที่มารดาจากไป
เขาคงไม่รู้สึกรังเกียจถึงเพียงนี้

ทว่าตอนนี้ ไข่แล้ว คำตอบนั้นปรากฏขึ้นมาอย่างชัดเจน เขาเกลียด
บิดาตัวเอง

2

ผ่านมาหลายวันแล้ว ทว่าจี้เสียงยังไม่อาจลืมรสจุมพิตของเผยชิงได้ เมื่อคิดถึงลัมผู้สยامที่ริมฝีปากของเขาแนบลงมา หัวใจของนางก็ปลิ้นเต้นรัว ไบหน้าร้อนผ่าว

นางขอบคุณชายชิง? นางไม่กล้าคิดหาคำตอบ บางทีอาจเป็นเพราะนางเหมือนจะรับรู้ราว ๆ ถึงความรู้สึกลับซับซ้อนที่นางมีต่อเขา แต่นางเป็นเพียงบ่าวรับใช้ บ่าวรับใช้ฐานะต่ำต้อยไหนเลยจะกล้าคิดเพื่อฝันได้มากขนาดนั้น

ที่ผู้ชายต้องทนถูกเหยียดหยามก็เพราะมารดามีฐานะเป็นบ่าวมาก่อน เช่นนั้นแล้วเขาจะรับบ่าวรับใช้มาเป็นภรรยาเอกให้ตัวเองตกต่ำยิ่งกว่าเดิมทำไม

เพียงเท่านั้นเขาก็แทบจะไม่มีที่ยืนในคฤหาสน์แล้ว นางจะทำร้ายเขาอีกไม่ได้เด็ดขาด...

"ผู้รู้ไม่อาจสู้ผู้สนใจ ผู้สนใจไม่อาจสู้ผู้มีใจรัก* คุณชายใหญ่ ท่านอธิบายความหมายของประโยคนี้ได้หรือไม่" ณ ห้องหนังสือประจำสกุลเผยแพร่ อาจารย์สอนหนังสือตั้งคำถาม

ยามโพล้เพล้ในฤดูใบไม้ร่วง แสงอาทิตย์อ่อนๆ สาดส่องมากระทบกับเสาระเบียงสีแดง ในสวนนั้น เงาของดอกโบตั๋นสะท้อนตัวทะเล่ฝุ่นผ้ามา่านเข้ามาในห้องหนังสือ

"ง่า..." เผยเหวินส่งเสียงตอบอีกๆ อักๆ "คือ...หมายถึงรู้ก็คือรู้ ไม่รู้ก็คือไม่รู้"

"เฮ้อ"

"เฮ้อ"

ทั้งอาจารย์และจี้เสียงถอนใจอย่างเหนื่อยหน่ายออกมาพร้อมกัน

คุณชายใหญ่ผู้เรียนหนังสือไม่เอาไหนผู้นี้คือสมบัติล้ำค่าที่สูญหีนผู้เผ่าทะนุถนอมยิ่งชีพ คือผู้ที่สูญหีนใหญ่เลี้ยงดูอย่างประคบประหงม คือความหวังอันยิ่งใหญ่ในอนาคตของสกุลเผยแพร่

ข้อเสียร้ายแรงเพียงข้อเดียวของเขาคือความโง่เขลา นอกจากข้อนี้แล้วก็นับได้ว่าเขาเป็นคนที่ดีมากคนหนึ่ง เขามีนิสัยอ่อนโยนอบอุ่น แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยเอะอะโวยวายใส่ใครทั้งนั้น

เพราะเหตุนี้เอง ถึงจะรู้ว่าเขาโง่เขลาเพียงไร แต่ก็ไม่มีใครกล้าพูดความจริงเพราะเกรงจะทำร้ายความมั่นใจของเขา

"ข้า...เอ่อ ตอบผิดหรือ" เผยเหวินมองอาจารย์ผู้สอนอย่างแก้ๆ กังๆ ก่อนจะหันไปมองจี้เสียงที่คอยยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง ดวงตาเต็มไปด้วย

* ปรัชญาคำสอนของขงจื้อ จากคัมภีร์หลุนอวี่

ความหนักใจ

"คำถามนี้คงจะยากไป อาจารย์ไม่ควรใช้คำถามนี้มาทดสอบ
คุณชายใหญ่เลย พวกเราเปลี่ยนหัวข้อดีกว่า" อาจารย์หาทางออกให้
เผยเหวินอย่างเมตตา

เขากระแอมเล็กน้อย ถามคำถามต่อไป "เช่นนั้นคุณชายใหญ่อธิบาย
ความหมายของ 'ได้รับผลท้อ ขอคืนผลพลัม'* แทนก็ได้"

ประโยคนี้เขาเพิ่งสอนไปเมื่อวาน คุณชายคงไม่ได้ลืมนะถึงเพียงนั้น
กระมัง?

"ง่า...คือว่า...คือ..." เผยเหวินเริ่มติดอ่างอย่างเคย "คือ...เจ้าโยนลูกท้อ
ใส่ข้า ข้าโยนลูกพลัมใส่เจ้า...ใช่หรือไม่"

"เฮ้อ" อาจารย์ปิดหนังสือ นวดขมับ

แม้จะมีคำกล่าวว่าการศึกษาไม่แบ่งแยกประเภทคน แต่ในความเป็นจริง
แล้วไม่ใช่คนทุกประเภทจะสามารถขัดเกลาได้ เขาอยากเขวี้ยงหนังสือทิ้ง
ไม่อยากสอนหนังสือเจ้าตอไม้นี้แล้วจริงๆ!

หมดกำลังใจเหลือเกิน ปีนั้นเขาได้เป็นถึงบัณฑิตระดับมณฑล
ทั้งยังเป็นข้าราชการในราชสำนัก เพียงเพราะไม่สบายครั้งนั้นถึงได้เกษียณ
อายุกลับบ้านเกิดในเวลาต่อมา คิดไม่ถึงเลยว่าอายุปูนนี้แล้วยังต้องมา
ทุกข์ทรมานเพราะเจ้าที่มนี้อีก ชีวิตเขาช่างรันทดนัก

ตรงข้ามกับอารมณ์หน่ายใจของอาจารย์ ครั้งนี้จึงเสียกลับไม่ได้
ถอนใจด้วย นางหัวเราะคิกคักอวดฟันขาวน้ามอง

คุณชายใหญ่มักให้คำตอบที่น่าตกใจเช่นนี้เสมอ ทำให้คนฟังไม่รู้

* วรรณคดีในคัมภีร์ซือจิง หมายถึง ต่างฝ่ายต่างตอบแทนและมอบสิ่งดี ๆ ให้แก่กัน

จะหัวเราะหรือร้องไห้จริงๆ ทั้งนางผู้เป็นเพื่อนเรียนและอาจารย์ผู้สอน
ต่างจรรยาบรรณจะรับมือ

"จีเสียง ยามเจ้าหัวเราะช่างงดงามนัก" เมื่อเห็นจีเสียงหัวเราะ
เผยเหนียวที่เดิมที่ยังกระสับกระส่ายก็กลับพลอยหัวเราะตามไปด้วย

จีเสียงรู้สึกไม่ควรจึงรีบหุบยิ้ม นางก้มหน้า พุดอย่างละอาย
"ป่าวสมควรตาย คุณชายใหญ่โปรดลงโทษป่าวเถิด"

เผยเหนียวมองนางอย่างเบิกบานใจ "เจ้ามีรอยยิ้มที่งดงาม เหตุใดข้า
จะต้องลงโทษเจ้าด้วย"

"อะแหม!" อาจารย์พูดขึ้นอย่างรู้เวลา "อาจารย์มีธุระด่วน ต้องขอตัว
กลับก่อน แม่นางจีเสียง เจ้าช่วยคุณชายใหญ่ทบทวนบทเรียนตั้งแต่แรก
อีกสักรอบเถิด"

จีเสียงรับคำอย่างเรียบร้อย "เจ้าคะ!"

อาจารย์เดินออกจากห้องหนังสือไปแล้ว สีหน้าของเผยเหนียวพลัน
ผ่อนคลายลง เขาวางท่าชัดเจนว่าไม่ต้องการทบทวนบทเรียนวันนี้อีก

จีเสียงลอบถอนใจเงียบๆ คนที่มเช่นนี้ เหตุใดจึงยังได้รับช่วงต่อกิจการ
ประจำสกุล

ส่วนผู้มีปัญญาอย่างคุณชายชิง เหตุใดวันทั้งวันจึงเอาแต่ความมัว
เตร็ดเตร่ไปมั่วสุมกับคนโน้นทีคนนี้ทีถึงในเมือง มิหนำซ้ำยังชอบมีเรื่อง
ชกต่อยกับผู้อื่นจนหน้าบวมกลับมาชั่วโทสะนายท่านอีก

เฮ้อ มนุษย์เราหนอ แค่เกิดมาก็ไม่เท่าเทียมกันแล้ว นางเกิดมาเป็น
บุตรสาวคนโตของครอบครัวชาวประมงผู้ยากจน เท่านั้นนั้นก็สะท้อนใจ
มากแล้ว แต่เมื่อได้เห็นสภาพความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงของ

คุณชายใหญ่และคุณชายชิง นางกลับสะเทือนใจยิ่งกว่าเดิม

พวกเขาแซ่ผะเหมือนกัน เป็นบุตรของนายท่านเหมือนกัน ทว่าการปฏิบัติที่ได้รับกลับแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน คนหนึ่งมีบ่าวไพร่ เด็กรับใช้ แม่นมโยงใหญ่คอยพัควี ไปไหนมาไหนนั่งเกี้ยวทูลหว่า ได้รับการปรนนิบัติอย่างสมเกียรติ ทั้งยังมีสุหยินใหญ่คอยปกป้องดูแล ในขณะที่อีกคนต่อให้เดินลากขาเป่กลับมาก็ไม่มีใครจะขายตาแล

ปีแรกที่นางเข้ามาอยู่ในคฤหาสน์ผะนั้น นางอายุได้สิบปี ส่วนคุณชายชิงอายุสิบสี่ปี มีครั้งหนึ่งนางรู้สึกผิดสังเกตที่เขาหยุดรังแกนางนานถึงสี่วัน นางจึงวิ่งไปดูเขาที่เรือนพัก

นางเห็นพงหญ้าขึ้นรกชัฏในเรือนของเขา ส่วนเขานอนไข้ขึ้นสูงอยู่บนเตียงมาแล้วสี่วัน ไม่ได้กินดื่มอะไรตลอดหลายวันที่ผ่านมา ทว่าคฤหาสน์ผะอันยิ่งใหญ่กลับไม่มีใครรับรู้ความเป็นไปของเขาเลย

เมื่อเห็นเขาซึ่งกำลังนอนอยู่บนเตียงด้วยใบหน้าซีดขาว ลมหายใจหอบถี่ นางถึงกับปากคอแห้งผาก ขอบตาเริ่มขึ้น หัวใจบีบตัวแน่น

เหตุใดจึงไม่มีใครรู้ว่าเขาป่วยหนักมานานขนาดนี้ เขาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้แปลว่าต้องถูกละเลยมากขนาดไหนกันนะ

เขาผิดตรงไหนหรือ เหตุใดทั้งสุหยินผู้เฒ่า นายท่าน และสุหยินใหญ่ถึงได้ทำกับเขาเช่นนี้ เหตุใดจะต้องแสดงให้เด็กที่อายุเพียงสิบสี่เข้าใจแจ่มแจ้งด้วยว่าตัวเองไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความรัก ตัวเองเป็นส่วนเกิน

นางถึงกับรู้สึกว่าคุณชายชิงดีกว่าเขามากนัก เพราะอย่างน้อยในยามที่บิดามารดาของนางยังมีชีวิตอยู่ คนทั้งคู่ก็ยังรักพวกนางสี่พี่น้องสุดหัวใจ

นางเป็นบุตรคนโต ย่อมรับรู้ความรักได้ลึกซึ้งกว่าใคร ทุกครั้งที่มิอาหาร

ดี ๆ บิดามารดาจะต้องเหลือไว้ให้พวกนางเสมอ แต่ละวันผ่านไปอย่างยากจน
ขั้นแค่น แต่ทุกคนกลับไม่เคยนิ่วหน้าเคร่งเครียด ทว่ามักเบิกบานเสมอ

นับแต่นั้นมานางก็รู้สึกกลัวเขาผู้ชอบรังแกนางเหมือนแต่ก่อนอีก
ถ้าหากเขาชอบแก้งนางถึงเพียงนั้นก็ปล่อยให้เขาได้แก้งนางเถิด เพราะ
อย่างน้อยมันดูเหมือนจะเป็นความสนุกสนานเพียงสิ่งเดียวในชีวิตของเขา
ถ้าหากการมีตัวตนอยู่ของนางสามารถนำพาความสุขมาให้เขาผู้นำสงสาร
ได้บ้าง นางก็ถือว่าได้บุญกุศลแล้ว

จะว่าไปก็ประหลาดนัก เพราะนาง 'ใจกว้าง' ยอมให้เขารังแกเช่นนี้
นางถึงได้พบว่าแท้จริงแล้วเขาไม่ได้เป็นคนเลวร้ายเลย

เขายังมีอีกด้านที่ละเอียดอ่อนนัก เพียงแต่ด้านนั้นถูกซ่อนไว้ได้ทำทาง
รักสนุกไม่จริงจัง นางเหมือนจะเคยเห็นเขาร้องไห้เพียงลำพังอยู่หลายครั้ง
ช่างแข็งแกร่งเหลือเกิน เขาแอบร้องไห้เงียบ ๆ คนเดียวในห้อง ตัวเอง
เสียเวลาแผลใจให้ตัวเอง ไม่ยอมให้ใครมาพบเห็น

เขาคงจะอ้างว้างมาก ถึงได้ใช้ความไม่แยแสใครมาปกปิดความในใจ
ของตัวเองเช่นนี้ และเพราะว่าเขาชอบเที่ยวเล่นเสเพล ก่อเรื่องนอกบ้าน
ไปทั่วนี่เอง พวกฮูหยินผู้เมียจึงยิ่งเอือมระอาเขาซึ่งเอาแต่ก่อความไม่สงบ
มากขึ้นทุกที

ตอนนี้เขาเติบโตขึ้นเป็นหนุ่มรูปงามแล้ว เขาใช้ความเสเพลเป็นเกราะ
ป้องกันตัวเอง และไม่ยอมให้ตัวเองตกเป็นฝ่ายถูกกระทำหรือแสดงความ
อ่อนแออีกต่อไป ตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาไม่เคยได้เห็นเขา
ร้องไห้คนเดียวอีกเลย

เขาไม่รู้หรือทราบดีเสียงร้องไห้ของเขาทำให้นางปวดใจมากมายเพียงใด

หลายครั้งที่เขาร้องไห้อย่างเจ็บแค้นเพราะไม่ได้รับความยุติธรรมนั้น นางผู้ยืนดูอยู่ไม่ไกลก็พลอยน้ำตาไหล รู้สึกเจ็บขำแทนเขาไปด้วย

นางไม่เกลียดเขา ไม่ได้เกลียดเขาเลยจริงๆ มีหน้าขำยังรู้สึกเหมือนคนหัวอกเดียวกันเสียด้วยซ้ำ

น่าหัวเราะเสียจริง นางเป็นเพียงบ่าวรับใช้ที่ขายตัวมา ต่อให้เขาไม่เทียบพร้อมเพียงไร แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นคุณชายรองของสกุลเผย นางจะไปคู่ควรกับความรู้สึก 'หัวอกเดียวกัน' กับเขาได้อย่างไร

ที่ว่าก็แปลกนักที่นางมักจะรู้สึกเช่นนี้เสมอ หลายครั้งที่เห็นเขาแล้ว นางรู้สึกว่ 'แผ่นดินนี้ผู้คนมากหน้า แต่มีเพียงข้าที่เข้าใจเจ้า'

ส่วนตัวเขาจะเข้าใจนางหรือไม่นั้น นางไม่เคยกล้าคิด

นางเข้าใจนิยามของการขายตัวมาเป็นบ่าวรับใช้ดี นั่นหมายถึงชีวิตนี้ทั้งชีวิตจะต้องรับใช้คนในคฤหาสน์เผยไปจนแก่ตาย ไม่สามารถแต่งงานกับใครได้ และก็ไม่สามารถออกจากคฤหาสน์ได้เช่นกัน

ส่วนเขาเป็นถึงคุณชายรองของร้านเงินที่ใหญ่ที่สุดในเมืองโคตหายง เพื่อให้สมกับหน้าตาฐานะแล้ว นายท่านย่อมต้องเฟ้นหาคู่ครองที่คู่ควรกับสกุลเผยให้เขาเป็นแน่

ว่าเขาจุ่มพิตนางแล้ว เขาจุ่มพิตนางไปแล้ว หญิงชายควรมีเส้นแบ่งระหว่างกัน เขาทำเช่นนั้นกับนางได้อย่างไร

ถึงแม้ก่อนหน้านี้เขาจะขอปรังแกนาง และเคยถูกเนื้อต้องตัวนางโดยไม่เจตนามาแล้วหลายครั้ง แต่เหตุการณ์เหล่านั้นช่างแตกต่างจากการจุ่มพิตอย่างสิ้นเชิง เขาแย่งชิงริมฝีปากนางตามอำเภอใจ ต่อนางให้จุ่มมูมเช่นนี้ได้อย่างไร...

"เจี๊เสียง เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่" เผยเหวินคว้ามืออุ่นๆ ของนางไว้อย่างกะทันหัน เขาเงยหน้ามองดวงหน้างามชัดชัดราวกับดวงจันทร์ในฤดูใบไม้ผลิอย่างร้อนรุ่ม คิดไปเองว่าแก้มที่ปลั่งแดงระเรื่อขึ้นมาอย่างไรสาเหตุของนางมีที่มาจากตัวเขาเอง

"กรุณาระวังกิริยาด้วยเจ้าคะ คุณชายใหญ่" เจี๊เสียงตกใจ รีบชักมือกลับทันที

เผยเหวินไม่ถือเป็นอารมณ์ เขามียัมกล่าวว่า "เจี๊เสียง เจ้านั่งลงเถิดอย่ามัวแต่ยืนอยู่เลย เจ้าคงจะเมื่อยขาแย่แล้วกระมัง ข้าจะนวดให้เจ้าเอง"

คุณางเกิด แม้จะเกล้ามวยผมง่าย ๆ สวมใส่ชุดสีเขียวเรียบ ๆ ทว่ากลับงามจับตานัก งามจนเขาไม่อาจจะสายตาจากนางได้เลย

เขาชอบเจี๊เสียงมากจริงๆ นางงดงาม เฉลียวฉลาด เข้าใจจิตใจผู้อื่นไม่เคยพูดจาเสียงดัง และไม่เคยเปิดเผยอารมณ์ตัวเอง ไม่เหมือนพวกพี่น้องผู้หญิงของเขาที่วันทั้งวันเอาแต่โกรธเกรี้ยววอละวาด แคเห็นก็เหนื่อยใจแล้ว

คุณธรรมความดีของเจี๊เสียงนี้เขารู้ดีที่สุด เขาจะต้องใช้ชีวิตที่มีอยู่กับเจี๊เสียงให้ได้ ตัดตรงที่มารดาบอกว่าเขาจะต้องแต่งงานกับบุตรธิดาของนายอำเภอเหอเสี้ยก่อนจึงจะรับภรรยาเองได้ เพราะอีกฝ่ายเป็นหญิงสาวผู้สูงศักดิ์ ย่อมรับไม่ได้หากพบว่าเขามีภรรยาเก็บคอยปรนนิบัติข้างเตียงอยู่แล้วก่อนแต่งงาน

"ไม่เป็นไรเจ้าคะ คุณชายใหญ่ บ่าวไม่ได้ปวดขา บ่าวเป็นเพียงบ่าวรับใช้ แค่นี้ก็พอแล้วเจ้าคะ" เจี๊เสียงจงใจพูดเสียงดังฟังชัด

"เฮ้อ เจี๊เสียง..." เผยเหวินมองนาง ถอนใจออกมาอย่างหนักหน่วง "ข้ารู้ว่าการไม่กำหนดฐานะตำแหน่งเช่นนี้คงจะทำให้เจ้าวางตัวลำบาก

จิตใจก็พลอยไม่สงบสุขไปด้วย แต่ขอให้เจ้าวางใจเถิด อีกไม่กี่เดือนข้าก็จะแต่งงานแล้ว ถึงตอนนั้นพอท่านแม่ยอมให้ข้ารับเจ้าเป็นภรรยาจริง พวกเราก็จะสามารถอยู่ด้วยกันได้อย่างเปิดเผยแล้ว"

จีเสียงส่ายหน้า "คุณชายใหญ่ บ่าวเคยบอกแล้วว่าบ่าวยินดีเป็นบ่าวรับใช้ไปตลอดชีวิต ต่อไปขอให้ท่านรักใคร่ปรองดองกับสุหิณีน้อยให้ดี อย่าได้คิดมากเรื่องอื่นเลยเจ้าค่ะ"

"จีเสียง!" เผยเหวินร่อนใจ "ทำไมเจ้าถึงไม่ยอมเข้าใจความรู้สึกของข้าสักที ถึงแม้ข้าจะต้องแต่งงานกับบุตรสาวของนายอำเภอเหอ แต่หัวใจข้ามีเจ้าเพียงคนเดียวตลอดมา..."

จีเสียงมองเขาด้วยแววตาเด็ดขาด "คุณชายใหญ่ บ่าวเป็นเพียงคนรับใช้ ฐานะต่ำต้อย ไหนเลยจะคิดเพื่อฝันได้ ขอคุณชายใหญ่อย่าได้พูดเรื่องนี้กับบ่าวอีกเลยเจ้าค่ะ"

นางไม่ยอมเป็นภรรยาจริงของคุณชายใหญ่แม้แต่คนเดียว แล้วก็ไม่อยากใช้เขาเป็นเครื่องมือยกฐานะตัวเองด้วย ถึงแม้สาวใช้ทั้งหลายจะนึกอิจฉานูญวาทสนาของนางอยู่สักๆ ทว่านางกลับไม่เคยคิดจะใช้ชีวิตที่เหลือกับคุณชายใหญ่ผู้โง่เขลาเลยแม้แต่หน่อย!

นอกจากนี้นางยังต้องออกตามหาพวกน้องๆ ของนางอีก ถ้าหากถูกคุณชายใหญ่รับเป็นภรรยาจริงแล้ว ชีวิตนี้ก็อย่าได้คิดจะออกจากประตูคฤหาสน์เผยเลย

ปีนั้นนางและสาวใช้อีกหลายคนถูกขายเข้ามาอยู่ในคฤหาสน์เผยพร้อมๆ กัน หลายเดือนผ่านไปแม่บ้านใหญ่เห็นนางทำงานประณีตเรียบร้อย หยิบจับงานใดไม่ใช้เสียงดัง จัดการเรื่องที่ได้รับมอบหมายได้ดี ไม่จู้จู้จุกจิก

จึงส่งนางไปปรนนิบัติฮุยอินใหญ่ผู้เอาใจยากที่สุดผู้นั้น

ครึ่งปีให้หลังฮุยอินใหญ่พึงพอใจนางมาก จึงส่งนางให้ไปรับใช้ ข้างกายคุณชายใหญ่ เป็นเพื่อนเรียนหนังสือและเรียนรู้หน้าที่ต่างๆ ในการ บริหารร้านเงิน

ต้องขอบคุณคุณชายใหญ่ที่สมองซ้ำ อาจารย์จึงต้องคอยสอนเรื่องเดิม ซ้ำไปซ้ำมา ไม่ว่าจะเป็ตำราสี่ คัมภีร์ห้า หรือปรัชญาเมธีตั้งแต่โบราณจนถึง ปัจจุบัน นางล้วนจำได้ขึ้นใจ วิธีบริหารจัดการร้านเงินก็เช่นกัน ในขณะที่ คุณชายใหญ่เพิ่งจะเริ่มรู้ๆ ปลายๆ นางก็เข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว มีหน้าซ้ำ ยังรู้สึกสนใจอีกด้วย

นางเข้าใจลึกซึ้งว่าเงินทองเป็นของสิ้นไหล นำเงินไปต่อเงิน นำดอกเบีย มาทำกำไร เช่นนี้จึงจะร่ำรวยขึ้นมาได้ มีหน้าเล่าร้านเงินทั้งหลายนับวันถึง มีแต่จะยิ่งร่ำรวยขึ้น ในขณะที่ชาวบ้านที่มากู้เงินจากร้านเงินนับวันมีแต่ จะยากจนลง

ทว่านางรู้แล้วได้อะไร

ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีวันได้บริหารร้านเงินสกุลเผยอยู่แล้วมิใช่หรือ อย่างมากนางก็เป็นได้แค่สาวใช้ที่คอยช่วยฝนหมึกหรือไม่ก็หยิบลูกคิดเท่านั้น

"แยะแล้ว! แยะแล้ว!" สาวใช้คนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามารายงาน "คุณชายใหญ่ แยะแล้วเจ้าคะ ตอนนั้ฮุยอินกำลังอาละวาดหนัก ท่านช่วย ไปดูทีเจ้าคะ!"

เผยเหินตื่นตกใจ "เกิดอะไรขึ้น ท่านแม่อาละวาดเรื่องอะไรหรือ"

สาวใช้ผู้นั้นตอบ "คุณชายชิงขโมยเครื่องประดับของฮุยอิน แต่ เป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมรับผิดเจ้าคะ ตอนนั้ฮุยอินโมโหเป็นฟืนเป็นไฟ

พาลูจะฆ่าตัวตายเจ้าคะ!"

พอได้ยินเช่นนั้นหัวใจของจีเสียงก็เต้นตุบๆ

นางไม่เชื่อว่าเผยชิงจะขโมยข้าวของของสุหทัยใหญ่ นางไม่เชื่อ
เด็ดขาด

"เฮ้อ..." เผยเหวินกระเท็บเท้าอย่างขัดใจ "น้องชิงทำไมก่อเรื่องอีกแล้ว
เฮ้อๆ...แล้วทีนี้จะทำอะไร เฮ้อ...เฮ้อ...เฮ้อ..."

เรือนของสุหทัยเผยในตอนนี้อีกทีก็ครึกโครมยิ่งนัก ผู้คนมากมาย
มารวมตัวกันอยู่ในนั้น เผยเจ้งหลงเป็นประมุขของบ้าน แต่เห็นได้ชัดว่าเขา
ไม่สามารถจับมือกับสถานการณ์เบื้องหน้าได้เลย จีเสียงสัมผัสได้ถึง
บรรยากาศคุกรุ่นตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาในเรือน นางรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน
กระสับกระส่ายวุ่นวายใจ สั้งหรณใจว่ากำลังจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว

"เจ้ายังไม่รีบเอากล่องเครื่องประดับของข้าออกมาอีก!"

ตอนที่จีเสียงและเผยเหวินมาถึงนั้น สุหทัยเผยกำลังถลึงตาตะคอก
ใส่เผยชิง บรรดาบ่าวไพร่ทั้งหลายต่างขยับตัวเปิดทางให้พวกเขาทั้งสองเดิน
เข้าไป

จีเสียงมองผู้คนที่อยู่ในห้องแล้วรู้สึกทั้งตกใจและหดหู่

ดูท่าแล้วครั้งนี้สุหทัยใหญ่คงจะจงใจกระพือเรื่องให้ใหญ่โตเป็นแน่
นางเริ่มรู้สึกหนักใจแทนเผยชิงเสียแล้ว

"ข้าไม่ได้เข้าไปในเรือนของท่านด้วยซ้ำ แล้วจะไปขโมยของสิ่งเครื่อง
ของท่านได้อย่างไร" เผยชิงยิ้มเยาะอย่างเยิ่นชา

สุหทัยเผยเดือดดาล นางตวาดเสียงเซียว "มีคนเห็นกับตาตั้งหลายคน

ว่าเจ้าเข้าไปในห้องข้า เจ้ายังจะเถียงข้างๆ คูๆ อีกหรือ"

เสียงเย็นชาของเผยชิงดังขึ้น "ตาที่เห็นพวกนั้นก็ป็นตาของคนของท่านเองไม่ใช่หรือ ที่พวกเขาพูดจาเลอะเทอะก็เพราะถูกผู้หญิงบ้าๆ อย่างท่านบงการทั้งนั้น คิดจะไล่ข้าออกจากคฤหาสน์ไม่ใช่เรื่องยาก ท่านจะยึดเยียดข้อหาให้ข้าทำไม ถึงอย่างไรก็ต้องกำจัดข้าออกไปให้ได้อยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ"

เขารู้ดีว่าวันนี้จะต้องมาถึง ผู้หญิงคนนี้ก็กลัวว่าเขาจะแย่งมรดกกับเผยเหวินจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเชิญเขาออกไปจากที่นี่

เมื่อก่อนเขายังเด็กนักจึงได้แต่ยอมทนถูกนางทำร้ายรังแก ทว่าตอนนี้เขาโตแล้ว ปกป้องตัวเองได้แล้ว นางทำอะไรเขาไม่ได้จึงคิดวางแผนสกปรกหาทางไล่เขาออกไป

"หยุดพูดเหลวไหลได้แล้ว ข้าไม่เคยบีบให้เจ้าออกจากที่นี่สักนิด คำพูดเช่นนี้หลุดออกไปแล้วระคายหูนัก เจ้าจะพูดจาอะไรหัดเกรงใจข้าบ้าง!" สุธยีนเผยแสรังพูดต่ออย่างใจกว้าง "อย่างนี้แล้วกัน เจ้าคุกเขาให้ข้า โขกหัวสามครั้งยอมรับผิดพร้อมกับคืนของมา แล้วข้าจะไม่เอาเรื่องเอาราวเจ้า"

ยิ่งเผยชิงโตขึ้นเท่าไร นางก็ยิ่งหัวน้ใจเท่านั้น ก่อนนี้นางยังพอจะกำราบเขาได้ ทว่าตอนนี้เพียงแค่เขาปรายตาคมกริบมา นางก็พลันรู้สึกขนลุกชู่จากข้างใน

ก่อนหน้านี้นางเคยส่งคนไปปรุมทำร้ายเขา เช่นนี้แล้วใครจะรับรองได้ว่าวันหน้าเขาจะไม่แก้แค้นนางคืนอย่างเจ็บแสบ นางต้องรีบชิงกำจัดเขาออกไปจากคฤหาสน์นี้เสียก่อนจึงจะหายกังวลใจ

"คุกเข่าคำนับท่าน? เฮอะ!" เผยชิงระเบิดเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

"ฮ่า ๆ ๆ ท่านยิ่งใหญ่ ท่านยอดเยี่ยม สามารถใส่ร้ายคนอื่นได้หน้าตาเฉย ข้ารู้ว่าข้าอยู่ไปที่ขวงหูขวงตาท่าน ไม่ใช่ไร ข้าจะไปจากที่นี่เอง และถ้าไม่มีผลงานความสำเร็จใดๆ ข้าจะไม่กลับมาเหยียบคฤหาสน์ผุยอีกแม้เพียงครั้งก้าว คราวนี้ท่านคงสบายใจได้แล้วกระมัง"

จีเสียงยิ่งฟังก็ยิ่งตกใจ ทว่านางทำได้เพียงแค่นั่งรอนรอนอยู่อีกด้านเท่านั้น

อะไรกัน! เขาพูดว่าจะไปจากที่นี่ตามความต้องการของสุหทัยินใหญ่ได้อย่างไร

เขาจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เพราะถ้าเขาจากที่นี่ไปที่ไหนก็เท่ากับว่าเขาประเคนมรดกส่วนที่เป็นของเขาให้แก่คุณชายใหญ่และคุณชายสาม และถ้าเป็นเช่นนั้นจริงต่อไปเขาจะไม่เหลืออะไรติดตัวทั้งนั้น เขาไม่รู้หรืออย่างไร

นอกจากนี้นางมั่นใจมากกว่าเขาไม่ได้ขโมยของของสุหทัยินผุย เขาออกจากคฤหาสน์ไปครั้งนี้ไม่เพียงแต่ไม่อาจแก้ข้อกล่าวหาได้เท่านั้น แต่ยังเท่ากับเป็นการยอมรับข้อกล่าวหาโดยปริยาย เช่นนี้ไม่ถูกต้อง!

เมื่อคิดถึงระดับความรุนแรงของเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว นางก็ได้แต่มองไปยังนายท่านด้วยความรอนใจ หวังใจว่าเขาจะพูดอะไรออกมาบ้าง ทว่ากลับเห็นเพียงใบหน้าเคร่งขรึมเงิบงั้นของเขา

สวรรค์! เหตุใดนายท่านจึงไม่ช่วยคุณชายชิงพูดเลยสักคำ ดีร้ายอย่างไรคุณชายชิงก็เป็นบุตรของเขา หรือเขาอยากเห็นบุตรตัวเองตกระกำลำบากอยู่ข้างทาง

"เอ่อ...ท่านแม่ คือ...มีอะไรค่อยๆ พูดกันก็ได้...อย่าบีบให้น้องชิงออกไปเลย..." ผู้ที่พูดกลับกลายเป็นผุยเหวิน

ทว่าเสียงนั้นเบาหวิว ไม่มีใครสนใจเขา

"เอ่อ...ท่านแม่ เรื่องนี้..."

เขาเปิดปากพูดอีกครั้งก็ยังไม่มีการสนใจ

เผยเหวินเป็นคนที่จะทิ้งความพยายามได้อย่างง่ายดายกับทุก ๆ เรื่อง เขาลู่บวมกุดตัวเอง ช่างเถอะ ไม่พูดแล้ว

"ผลงาน?" สุหยินเผยส่งเสียงหัวเราะเย้ยหยัน "คนอย่างเจ้าก็คิดจะมีผลงาน? ดูท่าโคถึกคงจะเดินเข้าวังไปนั่งเป็นจักรพรรดิได้ก็คราวนี้ล่ะ"

"แล้วท่านกล้าพนันกับข้าหรือไม่เล่า" เผยชิงขยับตัวเข้าใกล้สุหยินเผย ดวงตาที่ฉายประกายดุคั่นกับท่าทางดิบเถื่อนไร้มารยาทเช่นนั้นทำเอานางสะดุ้งตกใจและเริ่มรู้สึกกลัว นางตัวสั่นเล็กน้อย เผลอก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

"ว่าอย่างไร ท่านกล้าหรือไม่" เขาถามนางอีกครั้ง แววตาดูร้ายยิ่งทวีความเจิดจ้า

เพื่อปกปิดความหวั่นกลัวของตัวเอง สุหยินเผยจึงแก้มองกระแอมกระไอ นางพยายามถลึงตาโตจ้องกลับ "พนันก็พนันสิ เด็กชั้นต่ำที่เกิดจากคนชั้นต่ำอย่างเจ้าจะมีผลงานความสำเร็จอะไรได้ ข้าไม่เชื่อ"

เผยชิงผุดยิ้มร้าย รอยยิ้มกำเริบเสิบสานนั้นชวนให้ขนลุก เขาถามสุหยินเผยเสียงดัง "ถ้าหากข้าสามารถเปิดร้านเงินที่ใหญ่กว่าร้านเงินสกุลเผยได้แล้ว ท่านจะต้องถอดเสื้อผ้าเปลือยกาย แล้วโขกหัวค้ำนับมารดาข้าที่หลุมศพ ท่านกล้าพนันกับข้าหรือไม่"

ทุกคนในที่นั่งต่างตกตะลึงกับการเดิมพันที่ทั้งบ้าบิ่นและก้าวร้าว รุนแรงของเขา เขาถึงกับกล้าท้าทายผู้กุมอำนาจสูงสุดของร้านเงินสกุล

เผยเขียวหรือนี้ เขาช่าง...ไม่ยอมมีชีวิตอยู่จริงๆ ครั้งนี้เทพเซียนที่ไหนก็ช่วยเขาไม่ได้แล้ว

"ดี" สุหยินเผยจ้องเขาก่อนจะเปล่งเสียงออกมา "ทุกคนในที่นี้ได้ยินชัดแล้ว แต่ถ้าหากเจ้าไม่มีผลงานใดๆ ต่อให้แกตายก็อย่าได้กลับมาเหยียบคฤหาสน์เผยเป็นอันขาด!"

ที่ คราวนี้นางก็สามารถนอนหลับได้อย่างไร้กังวลแล้ว

นางเป็นมารดาของเผยเหวิน นางรู้ดีว่าใครว่าบุตรชายนางไม่มีปัญญาจะควบคุมเผยชิงได้ การมีตัวตนของเผยชิงรังแต่จะส่งผลร้ายอันใหญ่หลวงต่อเผยเหวิน นางจะต้องขุดรากถอนโคนเขาให้สิ้นซากเพื่อให้มั่นใจว่าฐานะของบุตรชายนางจะยังคงมั่นคงไม่สั่นคลอน

"ตกลงตามคำหญิงใจอย่างท่าน" มุมปากของเผยชิงผู้คร่ำครวญยิ้มเย้ยหยัน "ถึงอย่างไรสกุลเผยก็ไม่มี ความหมายอะไรสำหรับข้าอยู่แล้ว..."

"หุบปาก ชิงเออร์..." ในที่สุดเผยเจิ้งหลงก็เปิดปาก เขามองบุตรชายตัวเองด้วยสายตาดำทมิ "เจ้าเด็กไม่รู้จักดิษฐ์ ธิบโขกหัวสำนึกผิดกับท่านป้าเจ้าเดี๋ยวนี ท่านป้าเจ้าน้ำใจกว้างขวาง นางไม่ถือโทษเจ้าหรอก สังคมทุกวันนี้เสื่อมทราม ฤดูใบไม้ร่วงผ่านไป ฤดูหนาวใกล้เข้ามา เจ้าอยากออกไปตกทุกข์ได้ยากอยู่ข้างนอกหรืออย่างไร"

จีเสียงมองเผยชิงอย่างคาดหวัง ลึก ๆ แล้วหวังให้เขาทำตามที่นายท่านบอก ธิบยอมรับผิดกับสุหยินใหญ่เสีย จะได้ไม่ต้องออกไปนอกคฤหาสน์

นายท่านพูดตรงกับที่ใจนางคิดไว้ ฤดูหนาวกำลังจะมาแล้ว หากเขาเดินตัวเปล่าออกจากคฤหาสน์ไปตอนนี้โดยที่ยังไม่มีแม้กระทั่งที่ปักพียง แล้ว

เขาจะทำการใหญ่สำเร็จได้อย่างไร

เฮ้อ เขาช่างวู่วามเหลือเกิน เขาเตรียมการพร้อมแล้วค่อยฉีกหน้า
สูญหินใหญ่ก็ยังได้ เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลานั้น!

"ท่านพ่อ แม้แต่ท่านก็ยังไม่เชื่อว่าข้าไม่ได้ขโมยของของนางไข่
หรือไม่"

ใบหน้าดูร้ายของเผยชิงหายไป เขาหรีตาลง แกวตาทม่นหมอง สีหน้า
สบายๆ ในยามปกติของเขานั้น ในเวลานี้กลับเคลือบไปด้วยความโศกเศร้า
จางๆ

"ไม่ต้องพูดแล้ว" เผยเจ้กลงขมวดคิ้วพูดเสียงเฉียบ "เรื่องนั้นไม่สำคัญ
เจ้ารีบไขกักหัวสำนึกผิดให้ท่านป้าของเจ้าเสีย! นี่คือคำสั่งของข้า"

จีเสียงแอบเร่ร้าวเขาอยู่ในใจอย่างเคร่งเครียด ไข่แล้ว รีบสำนึกผิด
กับสูญหินใหญ่เสีย นายท่านพูดถูก ตอนนี้ไม่ว่าอะไรก็ไม่สำคัญแล้ว รีบ
สงบศึกครั้งนี้เสียเถิด เพราะสิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้คือการได้อยู่ในคุกหาสน์
เผยต่อไปต่างหาก เขาดูไม่ออกหรือหรือว่าที่นายท่านทำเช่นนี้ก็เพื่อตัวเขา
ทั้งนั้น ขอให้เขาเลิกทำอะไรตามอารมณ์เสียที...

ทว่าเผยชิงกลับทำให้นางผิดหวัง เขาขบกรามแน่น แกวตาร้ายกาจ
ใบหน้าขาวซีด เขาจ้องบิดาตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย

"ท่านเป็นพ่อของข้าจริงๆ นะหรือ" เขาเซ็ดหน้าขึ้น ดวงตาฉายแวว
เจ็บปวดก่อนจะตอบคำถามตัวเอง "ไม่ ท่านไม่ใช่พ่อของข้า ข้าไม่เคยมีพ่อ
มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยมีมาตั้งแต่ไหนแต่ไร!"

พอพูดจบก็หมุนร่างเดินออกไปโดยไม่หันกลับมามอง ทุกคนต่าง
เบี่ยงตัวหลบเพื่อเปิดทางให้เขาเดินผ่านไปอย่างกลัวเกรง ทำราวกับเขาเป็น

ยอดหญิงลึกลับใจ

โรคติดต่อร้ายแรงแล้วจะแพร่เชื้อได้อย่างไรอย่างนั้น

จีเสียงรู้สึกรากับมีก้อนหินติดค้างอยู่กลางลำคอ นางเห็นนายท่าน
ทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง ทว่าสุดท้ายก็กลับไม่พูดอะไรออกมา ได้แต่
มองดูบุตรชายที่เดินเคียดแค้นจากไปด้วยความอ่อนล้า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)